

Сьогодні відомо три види трансмісії [4, 226]:

- вертикальна трансмісія, в процесі якої культурні цінності, уміння, вірування тощо передаються від батьків до дітей;
- горизонтальна трансмісія, коли від народження до дорослості дитина засвоює соціальний досвід і традиції культури в процесі спілкування з ровесниками;
- "непряма" трансмісія, за якої індивід навчається в спеціалізованих інститутах соціалізації (школа, вузи).

У сучасному культурологічному знанні під акультурацією розуміють широкі процеси взаємодії різних культур, в ході яких відбуваються їх зміни, засвоєння ними нових елементів, і в результаті змішування різних культурних дослідів з'являється принципово нове культурне утворення [2, 30].

Дослідники виділяють чотири головні форми акультурації [3, 298]:

1. асиміляція – прийняття людиною чужої культури з відмовою від власної;
2. сепарація – заперечення чужої культури зі збереженням власної культурної ідентичності;
3. маргіналізація як утрата власної первинної культурної ідентичності за умови відсутності зацікавлення в чужій культурі через дискримінацію чи сегрегацію з боку чужої культури.
4. інтеграція – поєднання своєї і чужої культури.

Процес акультурації протікає в кілька етапів, кожен з яких характеризується набором певних характеристик [2, 35]:

- "нульовий етап" являє собою перше знайомство з іншою культурою;
- "медовий місяць" – характеризується досить позитивним ставленням до іншої культури, прагненням ідеалізувати її;
- "фаза культурного шоку" – пов'язаний з розумінням її проблем і особливостей.

Таким чином, соціокультурна адаптація особистості є безперервним процесом реагування на зміни, які відбуваються в житті. Досвід всіх попередніх адаптацій людини складає його адаптативну біографію, яка фіксується в соціальних стандартах, стереотипах, звичках.

Список використаної літератури:

1. Григор'єва І. Соціалізація в процесах виключення і включення / Григор'єва І. // Вітчизняні записки, № 30 (3). – К.: 2006. – С. 75–90.
2. Лескова І. В. Соціалізація і інкультурація як механізми формування ідентичності особистості / Лескова І. В. // Наукові Відомості Білгородського державного університету. – Одеса, 2008. – С. 20–35.
3. Селіванова О. О. Основи теорії мовної комунікації / О. О. Селіванова: підруч. / О. О. Селіванова. – Черкаси : Чабаненко Ю. А., 2011. – С. 295–299.
4. Стефаненко Т. Г. Адаптація к своей культурной среде и пути её оптимизации / Стефаненко Т. Г. // Введение в практическую и социальную психологию. – М.: Наука, 1994. – С. 225–228.

Науковий керівник: доцент кафедри німецької філології, к. філол. н.,
доцент Овсієнко Л. О.

В. В. Вишивана

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ЕМОТИВНОСТІ, ЕМОЦІЙНОСТІ В НІМЕЦЬКІЙ МОВІ

У процесі пізнання дійсності людиною суттєвим фізіологічним і соціально-психологічним фактором є емоції як наслідок сприйняття та оцінювання нею певного явища матеріального чи духовного світу [3, 1].

Мова та емоції вважаються двома паралельними системами, кожна з яких впливає на функціонування іншої. Емоції виражають ставлення людини до життєвих ситуацій і проявляються у мові на вербальному рівні. Слова можуть позначати емоцію, комплекс емоцій